

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: M. Z., narozený X, toho času pobytem v ČR X,
zastoupený Mgr. Umarem Switatem, advokátem, sídlem
Dědinova 2011/19, 148 00 Praha,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 12. 5. 2025 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2025, č. j. OAM-190/ZA-ZA11-LE35-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 3. 4. 2025, č. j. OAM-190/ZA-ZA11-LE35-2025 rozhodl žalovaný o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ze dne 14. 2. 2025 tak, že je nepřipustná dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu), a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil dle § 25 písm. i) téhož zákona.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

II.

Žaloba

2. Na úvod žaloby konstatoval žalobce, že se se závěrem žalovaného neztotožňuje, a naopak má za to, že v řízení uvedl nové skutečnosti, které nebyly uvedeny v předchozí žádosti. Žalovaný pochybil, když se nezabýval meritem žádosti a řádně a pečlivě se nevypořádal s tvrzením žalobce týkajícím se existence represe ze strany státních orgánů či jinému pronásledování z relevantních důvodů a zásahů státních orgánů. Touto podstatnou novou okolností lze odůvodnit udělení doplňkové ochrany. Žalovaný řízení zastavil, aniž by dal žalobci možnost prokázat existenci tvrzených skutečností, a aniž by mu dal možnost prokázat, že mu v Tunisku hrozí nebezpečí vážné újmy. Žalobce uvedl, že se stal terčem represí ze strany státních orgánů a terčem zásahů státních orgánů, kvůli čemuž byl nucen opustit zemi původu. Žalobce tvrdí, že výhrůžky pronásledováním, mučením, nelidským zacházením a zabitím jsou opakované, aktuální a vážně míněné, přičemž orgány státní moci nejsou schopny žalobci v zemi původu poskytnout účinnou ochranu. S ohledem na nové okolnosti bylo povinností žalovaného provést pohovor za účelem úplného zjištění skutkového stavu věci. Žalobce k prokázání svých tvrzení a vazeb na území navrhuje provedení dokazování účastnickým výsledkem, neboť zhoršení psychického stavu žalobce a aktuální poměry, které v předchozím řízení nebyly pečlivě zjištěny, by mohly být důvodem k opětovnému posouzení žádosti s ohledem na riziko vážné újmy, která žalobci v zemi původu hrozí v souvislosti s novými výhrůžkami zmařením života. Žalobce má za to, že uvedené nové skutečnosti prokazují nemožnost jeho návratu do Tuniska, kde by se ocitl bez účinné pomoci státních úřadů, bez přístřeší a kde by byl jeho život ohrožen. Žalovaný procesně pochybil tím, že se žalobcem neprovedl pohovor, čímž mu nedal možnost svá tvrzení prokázat a vysvětlit, nedal mu možnost v řízení uplatnit nové skutečnosti a nepoučil ho ani o případných vadách žádosti. Žalobce by mohl po poučení do protokolu uvést nové skutečnosti, které považuje za podstatné a relevantní z hlediska podané žádosti. Žalobce by se v zemi původu ocitl jako cizinec bez přístřeší a bez pomoci, kterou nejsou schopny zajistit státní orgány ani soukromé osoby. Žalobce má území ČR vytvořeno kvalitní sociální zázemí. Žalovaný si neopatřil aktuální informace o situaci v zemi původu, a to ani v rámci nezbytného individuálního posouzení případu žalobce. Je zřejmé, že žalovaný vycházel z informací neaktuálních a neposoudil individuální okolnosti projednávané věci. Závěr správního orgánu je spekulativní a není podložen důkazy. Pokud jde o bezpečnostní situaci v zemi, žalovaný si měl opatřit aktuální zprávy mezinárodních organizací a informace vycházející z objektivních zdrojů, a to i se zaměřením na humanitární ochranu. Žalobce poukazuje i na těžkou ekonomickou situaci v zemi původu, která přímo souvisí s poměry náboženskými a politickými a domnívá se, že by mohly být shledány důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení azylu z humanitárního důvodu. Žalobce namítá, že žalovaný v předcházejícím řízení o udělení azylu porušil ustanovení § 12, §14, §16 a § 91 zákona o azylu i ustanovení § 3 správního řádu. Hlavním problémem současnosti je náboženská netolerance, extrémní chudoba značné části obyvatelstva, strach z násilí často páchaného na ženách i dětech a neschopnost státních orgánů problematiku řešit. I kdyby správní orgán k politickým a jiným důvodům podle § 12 zák. o azylu nepřihlédl, je dán důvod pro udělení azylu podle § 14a z humanitárního důvodu. Touto otázkou se správní orgán nezabýval, když řízení zastavil. Žalovaný porušil článek 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Z výše

uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě ze dne 3. 6. 2025 žalovaný popřel oprávněnost žaloby a nesouhlasil s ní. Dle žalovaného námitky žalobce neprokazují, že by v průběhu své činnosti porušil některá ustanovení správního řádu či zákona o azylu a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Z obsahu spisu plyne, že žalovaný dal žalobci možnost sdělit důvody ústně a písemně. Žalobce uvedl, že jeho důvody jsou stejné jako v předchozí žádosti, dům, ve kterém bydlel, byl zbourán, vláda chtěla ten dům, protože to bylo strategické místo na pláži. Dále doložil internetové články a dokument psaný jeho manželkou. Dále byl žalobce dne 10. 3. 2025 seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce této možnosti nevyužil, s podklady se seznámit nechtěl a ani se k nim nechtěl nijak vyjádřit. K dotazu, zda chce navrhnout doplnění podkladů pro rozhodnutí, prohlásil, že nechce nic doplňovat. Vzápětí však, když měl možnost uvést další skutečnosti nebo nové informace, které by měl žalovaný vzít v úvahu při posouzení jeho žádosti, prohlásil, že má oznámení pro komisi určené pro korupční případy, které by chtěl doplnit jako podklad a k tomu ještě přidat zprávy o lidech, kteří toto také udělali a teď jsou mrtví. Dodal, že 27. 12. 2024 této komisi oznámil, že legálně vlastní dům ve městě Susa a že ze strachu tam neuvedl své jméno. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že žalobce měl možnost říci a předložit všechny skutečnosti rozhodné k žádosti o azyl a rovněž žalovaný učinil všechny kroky k řádnému zjištění stavu věci, přičemž k tomuto si opatřil i dostatečné podklady pro rozhodnutí, se kterými se žalobce nechtěl seznámit. Na tom, že jde o totožné, žadatelem již v předchozím řízení uváděné a správním orgánem posouzené důvody, nic nemění ani snaha žalobce dodat těmto již jednou uvedeným důvodům větší vážnosti jejich doplňováním a gradováním v současném řízení, konkrétně tvrzením, že jeho matce by bylo pozastaveno vyplácení důchodu, pokud by nepodepsal, že se domu vzdá. Ostatně žalobce výslovně prohlásil, že důvody jeho současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou shodné s těmi, které uváděl v řízení o předchozí žádosti o mezinárodní ochranu, a že jiné důvody nemá. Co se týká žalobcem předložených materiálů, žalovaný opakuje, že obsahem článků jsou obecná tvrzení o přetrvávající korupci v tuniských státních institucích, popis kauzy přístavu Qamart a kritika údajného zneužívání veřejného majetku ze strany soukromých subjektů s přispěním státní nečinnosti. Ve stížnosti, která je formulována jako dopis státnímu zástupci, žalobce popsal svůj majetkoprávní spor ohledně domu v oblasti Sousse, přičemž tvrdil, že se stal terčem státních zásahů a že byl kvůli této situaci nucen emigrovat. Žalovaný pořídil překlad doložených materiálů, seznámil se s jejich obsahem a konstatuje, že z článků, ani z textu stížnosti nevyplývají žádné nové skutečnosti, ani to, že by žalobce čelil konkrétním represím ze strany státních orgánů či jinému pronásledování z důvodů relevantních podle zákona o azylu, nebo že by mu v Tunisku hrozilo nebezpečí vážné újmy. Vlastnoručně psaná stížnost v zásadě pouze opakuje tvrzení sdělená žalobcem již v rámci poskytnutí údajů a pohovoru v rámci správního řízení o jeho předchozí i současné žádosti o mezinárodní ochranu a mají spíše charakter jednostranného líčení majetkového sporu. Žalovaný vzal tuto písemnost v potaz jako další jeho vyjádření k téže věci. Doložené články pak s osobou žalobce a jeho konkrétním azylovým příběhem nijak nesouvisí. Žalovaný uzavřel, že na základě citované informace o zemi původu v Tunisku nedošlo od doby, kdy byla posuzována předchozí žádost žalobce, tedy od června 2023 k žádné změně, která by mohla představovat novou

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

skutečnost ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti ve vztahu k jím uváděným důvodům, neboť ten neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení tvrzených obav žadatele o udělení mezinárodní ochrany a taková skutečnost nebo zjištění se ani neobjevily. Žalobce rovněž neuvedl žádné okolnosti hodné zvláštního zřetele a jeho odkazy na psychický stav nejsou relevantní, neboť o ničem takovém před žalovaným nehovořil, dokonce uvedl, že je zdrav – viz bod 23 poskytnutí údajů k žádosti o MO. Z výše uvedených důvodů žalovaný soud navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
5. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s.

V.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba je nedůvodná.
7. Ze správního spisu má soud za prokázané, že v případě žalobce se skutečně jedná o opakovanou žádost dle § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, neboť se v jeho případě jedná již o druhou žádost.
8. Dále má soud ze správního spisu za prokázané, že první žádost žalobce na území ČR je datována ke dni 6. 1. 2023. Za důvod podání žádosti tehdy označil žalobce to, že měl byt na lukrativním místě, a jedna vládní strana mu začala dělat problémy a chtěla mu byt vzít. V souvislosti s tím mu přišly výhružky zabitím, pokud to místo neopustí. Řízení o žádosti bylo skončeno rozhodnutím ze dne 7. 6. 2023, č. j. OAM-4/LE-BA02-LE21-2023 (PM 13. 6. 2023), jímž nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana v žádné z jejích forem dle zákona o azylu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který rozsudkem ze dne 28. 3. 2024, č. j. 62 Az 25/2023 žalobu zamítl. Proti uvedenému rozsudku podal žadatel kasační stížnost, kterou NSS usnesením ze dne 12. 12. 2024, č. j. 6 Azs 103/2024 odmítl pro nepřijatelnost (PM 19. 12. 2024). V aktuálně podané žádosti ze dne 14. 2. 2025 uváděl žalobce jako důvody pro udělení mezinárodní ochrany zejména to, že v Tunisku nemá on ani jeho děti žádná práva a státní orgány je odhodily na ulici. Dům, kde bydleli, jim byl zabrán korupčními vládními kruhy, matce by dokonce pozastavily i důchod, pokud by nepodepsal, že se uvedeného domu vzdá. Současně potvrdil, že stejné důvody uváděl již v rámci správního řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
9. Dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „*Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.*“
10. Dle § 11a odst. 1 zákona o azylu „*Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“

11. Soud v rámci výše uvedeného přezkoumával, zda žalobce uvedl nové azylově relevantní skutečnosti nebo podstatnou změnu okolností, které měly být vzaty v potaz a nebyly uvedeny již v předchozích žádostech o mezinárodní ochranu, resp. nebyly uvedeny proto, že žalobci nebyly známy; současně s tím se soud zabýval otázkou, zda se situace v zemi žalobce skutečně změnila natolik, aby odůvodňovala přiznání některé z forem mezinárodní ochrany, resp. nové zhodnocení těchto důvodů.
12. V té souvislosti soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 8. 9. 2011, č.j. 7 Azs 28/2011-74 „Bylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřipustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděnými žadatelem se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.“
13. V první žádosti ze dne 6. 1. 2023, již žalobce podal na území ČR, označil jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany to, že měl být na lukrativním místě a jedna vládní strana mu začala dělat problémy a chtěla mu být vzít. V souvislosti s tím mu přišly výhrůžky zabitím, pokud to místo neopustí.
14. V aktuálně podané žádosti ze dne 14. 2. 2025 uváděl žalobce jako důvody pro udělení mezinárodní ochrany zejména to, že nemá v Tunisku on ani jeho děti žádná práva a státní orgány je odhodily na ulici. Dům, kde bydleli, jim byl zabrán korupčními vládními kruhy. Pokračoval, že matce by dokonce pozastavily i důchod, pokud by nepodepsal, že se toho domu vzdá.
15. Pro posouzení opakované žádosti o mezinárodní ochranu jako přípustné je dle § 11a odst. 1 zákona o azylu nezbytné splnit dvě kumulativní podmínky. První podmínku [§ 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu] tvoří povinnost uvést nové skutečnosti, objevení nových skutečností nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení. V daném případě žalobce oproti první žádosti netvrdil žádné nové skutečnosti. Žalobce uvedl naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do země původu opětovně vrátit, jako uváděl v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tj. obava o život z důvodu jednání jedné vládní strany, která má zájem o jeho byt. Svá předchozí tvrzení rozšířil pouze o tvrzení, že v zemi původu nemá on ani jeho děti žádná práva a správní orgány je odhodily na ulici a že matce by pozastavily důchod, pokud by se domu nevzdal. Z obou tvrzení je zřejmé, že se nejedná o novoty, nýbrž dodatečné informace známé žalobci již v době řízení o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu. Rovněž žalobcem doložené zprávy dne 20. 2. 2025 a 10. 3. 2025 nepředstavují žádnou relevantní novotu z hlediska § 12 a § 14a zákona o azylu. Jak shrnul již žalovaný, vyjma ručně psané stížnosti tyto zprávy nedokládají žádnou novotu vztahující se přímo k žalobci, přičemž ručně psaná stížnost toliko shrnuje již žalobcem v rámci řízení o mezinárodní ochranu sdělené informace o jeho případě. Současně lze poukázat, že některé zprávy jsou datovány ještě před řízením o první žádosti žalobce.
16. Jelikož žalobce nesplnil již první podmínku, tj. tvrdit nové skutečnosti, bylo zbytečné se zabývat druhou podmínkou [§ 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu], tj. zda nově tvrzené

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

skutečnosti či zjištění svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Přesto tak soud učinil. Z tvrzení žalobce rovněž ani soud nedospěl k závěru, že by mohl být žalobce vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Za současného stavu rovněž nelze žalobcovy důvody podřadit ani pod žádný důvod uvedený v ustanovení § 14a odst. 2 písm. a), b) nebo c) zákona o azylu, neboť žalobci v souvislosti s jeho tvrzeními nehrozí závažná újma a) trestu smrti či popravu, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Žalobcova tvrzení dle názoru soudu sledují ryze účelovou snahu o legalizaci jeho pobytu, neboť po posouzení celé věci nezbyvá než konstatovat, že žalobce neuvedl, a ani se neobjevily, žádné nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona. V tvrzeních žalobce tedy žalovaný logicky neshledal žádné důvody, které by bylo možné podřadit pod nově tvrzené azylově relevantní důvody dle § 12 a § 14a zákona o azylu.

17. Současně si žalovaný pro řízení zajistil i aktuální informace o zemi původu. Z informace - *Ministerstvo Vnitra, Odbor azylové a migrační politiky – Tunisko – Hodnocení Tuniska jako bezpečné země původu, stav: září 2024*, mimo jiné vyplývá, že se situace v zemi původu nijak od doby řízení o první žádosti žalobce nezměnila, resp. nezměnila se způsobem relevantním pro udělení mezinárodní ochrany; ani žalobce ostatně v tomto směru nic v žádosti ani poté při poskytnutí údajů k žádosti řízení přímo a konkrétně netvrdil. Ze zpráv předložených dne 20. 2. 2025 a 10. 3. 2025 rovněž nevyplývá, že by v zemi původu došlo k azylově relevantní změně. Naopak, z předložených zpráv vyplývá, že panující situace v zemi původu žalobce je dlouhodobého charakteru a bez výrazných změn k horšímu či k lepšímu. Současně zmíněný dokument Ministerstva Vnitra představuje souhrn informací z různých zdrojů, mezi nimiž figurují i informace poskytnuté mezinárodními organizacemi, a nejedná se tak o jediný dokument, nýbrž o shrnutí více dokumentů z různých zdrojů. Dále soud připomíná, že v případě Tuniska se jedná o bezpečnou zemi původu ve smyslu vyhlášky č. 328/2015 Sb., Vyhláška, kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců.
18. Dále žalobce vytýkal žalovanému nedostatečně zjištěný stav věci, kdy s ním nebyl proveden pohovor a v důsledku toho mu nebylo rovněž pro nedostatečné poučení umožněno uvést a upřesnit všechny důvody jeho žádosti.
19. Podle § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu „*Pohovor se neprovádí, byla-li podána opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany; v takovém případě ministerstvo umožní sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně nebo jiným vhodným způsobem, není-li pohovor nezbytný ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.*“
20. Žalobci se dne 17. 2. 2025 dostalo velmi podrobného poučení o jeho situaci a následcích souvisejících s nedostatečným odůvodněním jeho žádosti o mezinárodní ochranu, s tím, že v případě opakované žádosti s ním nebude proveden pohovor a při předběžném posouzení žádosti bude tedy OAMP vycházet pouze z informací, které jsou uvedeny písemně v žádosti, případně které ke své žádosti doloží. Z výše uvedeného vyplývá, že žalobce byl poučen, co se týká nezbytnosti uvést ve své žádosti veškerá relevantní a nová tvrzení a s tím spojeným faktem, že nebude přistoupeno k pohovoru či jinému doplnění vysvětlení důvodů

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

uvedených v žádosti. Tím, že žalobce neuvedl ve své žádosti ani v rámci podání údajů žádné nové důvody, nebylo ze strany žalovaného nezbytné, aby se jej na cokoliv doptával či jej nechával cokoliv doplňovat v rámci pohovoru. V případě žalobce se jedná již o druhou žádost. Žalobce měl tudíž praktické zkušenosti s azylovým řízením i možnými negativními následky neuvedení všech rozhodných skutečností či okolností případu. Rovněž v této souvislosti soud odkazuje na znění ustanovení § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu, jenž tento postup žalovanému přímo stanoví zákonem.

21. Jak rovněž vyplývá ze správního spisu i napadeného rozhodnutí, žalobce mohl doplnit svá tvrzení kdykoliv v průběhu řízení a stejně tak předložit důkazy pro podporu svých tvrzení, což učinil dne 20. 2. 2025 a 10. 3. 2025. Žalobce měl nespočet příležitostí (při podání žádosti, poskytnutí údajů a seznámení se s podklady) předložit svá tvrzení a podklady, současně tyto mohl kdykoliv za řízení doplnit či rozšířit. V případě žalobce tudíž neshledal soud porušení procesních práv, jak žalobce tvrdí.
22. Jak již bylo konstatováno výše, žalobce v řízení před správním orgánem svoji aktuální žádost odůvodnil týmiž důvody, které uváděl již v první žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce ostatně ani neuvedl žádné nové skutečnosti, což stvrdil, když na otázku žalovaného potvrdil, že stejné důvody uváděl již v rámci správního řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V řízení před soudem pak začal tvrdit zhoršení svého zdravotního stavu a nábožensky politické a socioekonomické důvody. Také žalobce tvrdil, že mu nejsou státní orgány Tunisu schopny v případě návratu poskytnout potřebnou ochranu. Všechna tato tvrzení mohl žalobce uvést již v řízení před žalovaným, nicméně tak neučinil. Za tohoto stavu soud nemůže tato tvrzení hodnotit, neboť ani žalovaný k tomu nedostal příležitost. Z takto tvrzených skutečností rovněž nelze dojít k závěru, že by jimi žalobce poukazoval na jakoukoliv novotu či změnu okolností v zemi původu od doby skončení řízení o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu. Z tvrzení žalobce spíše vyplývá, že upravit svůj azylový příběh či jej podrobněji rozvedl. To vše ale až nyní v řízení o žalobě, ačkoliv měl svá tvrzení uvést již v samotné žádosti. Takový postup je nepřípustný. Z tvrzení žalobce vyplývá, že se jedná o jemu dlouhodobě známé skutečnosti, které pouze neuvedl dříve, neboť jím tvrzené potíže souvisejí s již v minulosti tvrzenou obavou z návratu do země původu pro strach z postihu za odpor při zabrání bytu a neutěšené situace v zemi. Rovněž žalobcem odkazované informace nijak nerozporují závěry žalovaného či jím shromážděné informace. Bezpečnostní situace v Tunisu nepatří mezi zcela ideální, avšak tato situace je již po dlouhou dobu trvající a ustálená, rozhodně nyní nedošlo ke změně oproti době, kdy podal žalobce svou první žádost o mezinárodní ochranu. Nicméně z předložených informací nelze dojít k závěru, že by se situace v zemi původu žalobce změnila v mezidobí od vydání rozhodnutí o předchozí žádosti do té míry, aby bylo možné se domnívat, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování či hrozcí vážné újmě.
23. Na uvedeném nic nemění ani čl. 46 odst. 3 (tzv. „procedurální“) směrnice 2013/32/EU. Podle tohoto ustanovení mají členské státy povinnost zajistit, aby účinný opravný prostředek obsahoval úplné a *ex nunc* posouzení jak skutkové, tak právní stránky včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany, a to alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně. Povinnost úplného a *ex nunc* posouzení v kontextu opakované žádosti o mezinárodní ochranu znamená, že pokud by se teprve v řízení před soudem objevily nové skutečnosti, potenciálně relevantní pro udělení mezinárodní ochrany, které žadatel objektivně nemohl uvést dřív, soud má povinnost se jimi zabývat. Uvedenou povinnost ale nelze vykládat tak, že by krajský soud při přezkumu rozhodnutí o opakované

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

žádosti (slovy směrnice o „následné žádosti“) měl místo žalovaného meritorně posoudit, zda žalobce splňuje či nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Tím by nepřipustně nahrazoval rozhodovací činnost žalovaného (srov. rozsudek KS v Brně č. j. 41 Az 7/2023-25 ze dne 29. 3. 2023).

24. V žalobě nově tvrzený důvod žádosti žalobce o mezinárodní ochranu či změnu okolností, a to špatný psychický stav žalobce, považuje soud za účelový a nevěrohodný. K těmto závěrům vedly soud následující skutečnosti. Žalobce o svém špatném psychickém stavu neuvedl jedinou zmínku napříč celým řízením o jeho žádosti o mezinárodní ochranu před správním orgánem. V samotné žádosti neuvedl žalobce ohledně tohoto ničeho, stejně jak při podání vysvětlení či seznámení se s podklady. Naopak, nyní tvrzený špatný psychický stav je v rozporu s tvrzením učiněným v rámci podání vysvětlení dne 20. 2. 2025, kde v bodě 23. žalobce uvedl, že je zdrav.
25. Dále neshledal soud důvodné ani tvrzení žalobce o aktuálnosti výhrůžek, kdy tyto se opět objevily poprvé až nyní v řízení o žalobě. Současně žalobce nepředložil žádný důkaz o jejich existenci -dopis, textové zprávy aj.
26. Co se týče dalších tvrzení žalobce o náboženských a politicky ekonomických důvodech své žádosti, neshledal soud tyto důvodné. Z tvrzení žalobce není vůbec zřejmé, jaké konkrétní jednání vůči jeho osobě by mělo být pod uvedené důvody podřazeno. Tvrzení žalobce se pouze pokouší rozšířit svůj azylový příběh do širšího spektra, avšak vůbec nepředkládá konkrétní důvody pro takové úvahy. Žalobce netvrdil, že by měl jakékoliv potíže z důvodu svého náboženského vyznání. Rovněž nelze přičítat žalobcovu azylovému příběhu politickou rovinu. Jelikož ani jeden z uvedených důvodů nebyl předmětem žádosti žalobce a současně žalobce ani netvrdil skutečnosti individuálně podřaditelné pod uvedené důvody, nebyl ani žalovaný povinen shromažďovat k této problematice relevantní podklady a hlouběji se jimi zabývat. Ostatně ani nyní žalobce nevysvětluje, z čeho dovozuje, že by jeho případ měl mít náboženský a politický podtext.
27. Co se týče žalobcovy argumentace stran nesprávného posouzení důvodů pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona azylu, neshledal soud ani tuto námitku důvodnou. Žalovaný postupoval zcela v souladu se zákonem, když neposuzoval žalobcův případ z hlediska § 14 zákona o azylu, jelikož v daném typu řízení není k takovému postupu povinen. Namísto ustanovení § 14 zákona o azylu zákon připouští jinou variantu postupu žalovaného, a to dle § 11a odst. 4 zákona o azylu, viz rozsudek NSS ze dne 21. 6. 2019, č. j. 2 Azs 110/2019-74: *„Při rozhodování podle § 11a odst. 4 zákona o azylu postupuje Ministerstvo vnitra podobně jako v případě § 14 tohoto zákona, jelikož i v § 11a odst. 4 je užito kombinace neurčitého právního pojmu („důvodů hodných zvláštního zřetele“) a správního uvážení („ministerstvo může“).“* Nicméně ani ve vztahu k tomuto ustanovení neshledal soud napadené rozhodnutí nezákonným. V již citovaném rozhodnutí NSS rovněž vyjádřil názor, že: *„Není nezbytné v rozhodnutí ministerstva výslovně uvést, že neshledalo důvody k uplatnění § 11a odst. 4 zákona o azylu, pokud všechny okolnosti, které vedle toho, že musely být zkoumány (a byly zkoumány) jako údajné nové důvody tvrzené žadatelem o azyl, by mohly být rozumně představitelné jako důvody zvláštního zřetele hodné, byly v rámci řízení o opakované žádosti vzaty v úvahu ve své skutkové dimenzi (ministerstvo zkoumalo, zda jsou stejné, anebo nové oproti důvodům v žádosti předešlé) i v dimenzi právní, tedy z hlediska dopadů na životní poměry žadatele. Pokud ministerstvo dospělo k závěru, že není důvodu měnit něco na hodnocení těchto okolností oproti jejich předešlému posouzení, implicitně shledalo, že případ žadatele je případem běžným, neobsahujícím zvláštní, mimořádné, předem typově nedefinované (neboť obtížně předvídatelné) důvody, které*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

by měly vést k uplatnění svého druhu mimořádné klauzule pro mimořádné okolnosti, již zmocnění ke správnímu uvážení ve zmíněném ustanovení je.“ Žalovaný v napadeném rozhodnutí závěrem konstatoval, že v případě žalobce neshledal žádné důvody zvláštního zřetele hodné. S tímto závěrem se soud ztotožňuje.

28. Současně se soud pozastavuje nad tvrzením žalobce, že by se ocitl po návratu do země původu bez zázemí, neboť manželka žalobce s jeho dětmi pobývají na území Tuniska. Není tudíž pravdou, že by se žalobce neměl kam vrátit či že by se ocitl bez zázemí, neboť jeho manželka s dětmi jsou příslibem zázemí a místa pro návrat.
29. Závěrem žalobce namítal porušení čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Ani v této části neshledal soud žalobu důvodnou. Především negativním rozhodnutím ve věci žádosti o mezinárodní ochranu žalobce nedochází k přímému vycestování žalobce do země původu. K takovému postupu je třeba dalších navazujících řízení dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, kde by tato zásada non refoulement měla být zohledněna. Současně není soudu známo, že by i správní vyhoštění vedlo k přímému vycestování žalobce zpět do země původu.
30. S ohledem na výše uvedené neshledal soud důvodné přistoupit k provedení navrženého důkaz výpovědí žalobce, neboť správní spis obsahuje veškeré informace nezbytné ke zjištění skutečného stavu věci a takový úkon by byl nadbytečný, a tudíž neúčelný. Z téhož důvodu nepovažoval soud jeho provedení ani za hospodárné.
31. K výčtu ustanovení, která byla podle žalobce porušena, soud uvádí, že pouhý výčet zákonných ustanovení, která měl žalovaný dle žalobce porušit, nelze považovat za žalobní body (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body).
32. Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je prosté vad a současně jsou závěry učiněné žalovaným správné, neboť žalobce ve svém případě neuvedl žádné nové skutečnosti, které by svědčily o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný tedy zcela v souladu se zákonem o azylu aplikoval ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu a k žalobcem tvrzeným skutečnostem nepřihlížel jako k nově přípustným tvrzením. Veškeré úvahy žalovaného v tomto směru shledal soud přezkoumatelnými. Současně si pro své závěry žalovaný obstaral dostatek aktuálních podkladů, jenž se nachází ve správním spise, a proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

33. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 19. prosince 2025

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.